

Sympatický rodák z Hustopečí na mě působil vždy trochu jako zjevení (v dobrém slova smyslu). Poprvé mě zaujal na Letní škole, na kterou přijel obytnákem, podruhé na setkání poradců, kam dorazil po několikadenní pracovní akci téměř beze spánku.

Každý rozhovor s Antonínem je nesmírně inspirativní, hluboký a výjimečný. Jeho bystrost, neuvěřitelná paměť spolu s vysokým IQ, skvělá znalost anatomie a schopnost číst mezi řádky ho přímo předurčují pro informační medicínu Joalis. Také je jejím poradcem i lektorem. Asi málokdo by hádal, že tomuto „klukovi“ s kšiltovkou pomalu táhne na padesát, je zodpovědný otec malého synka a také učitel, fyzioterapeut a výživový poradce.

Mgr. Antonín Kunický: Věci dělám odmala po svém a trochu mimo hlavní proud

Když jsem Ti připravovala medailonek na web Joalis, zaujala mě věta – byl jsem dítě mimo hlavní proud. Co si pod tím mám u dítěte představit?

No, to jsem vlastně pořád. Velmi brzy jsem se naučil mluvit (nebyl mi ještě ani rok), v roce a půl jsem zpíval lidové písně a ve čtyřech letech jsem se naučil sám číst. Víím, že jsem tenkrát na svatbě jako čtyřletý četl program a nikdo mi nevěřil, že umím číst. Tak mi to tedy vyprávěli rodiče. Naučil jsem se to sám svou zvědavostí – ptal jsem se, které písmenko je co, a nějak se mi to v hlavě poskládalo a začal jsem číst. Vždycky jsem se velmi snadno učil a dobře mi to pájilo, to se tedy nechci

chlubit, ale všiml jsem si tohoto daru v okamžiku, kdy jsem zjistil, že to tak nemají všichni. Když mě něco zajímá, rychle se to naučím i dnes, i když teď mám „harddisk“ už poměrně zaplněný.

Tihle chytrí chlapečci jsou někdy krapet nepopulární, jak jsi to měl Ty?

Já jsem měl několik výhod. Byl jsem hodně chytrý, ale nikdy jsem nebyl takový ten klasický šprt, a pak jsem byl fyzicky zdatný, takže mě nikdo nešikanoval, nikdo si na mě nedovolil. Také jsem se nikdy nehrnul do čela, více mi vyhovovalo stát někde stranou a spíše to celé dění pozorovat. Vlastně i podle

osobnostních typů jsem INTJ* (*Introversion, Intuition, Thinking, Judgment*), tedy introvertní, intuitivní typ s extravertním myšlením. Jestli znáš filmy s Clintem Eastwoodem, třeba kultovní snímek *Hodný, zlý a ošklivý*, tak ten doporučuji. Myslím, že Clint je taky INTJ, to mají jen dvě procenta lidí a s těmito jedinci nikdo nedokáže manipulovat. Zajímavostí tohoto prototypu je taky to, že oni se postaví do čela až v okamžiku, kdy jejich vůdci zklamou, když vidí, že se to někam řítí...

„Jiné“ cesty léčení a alternativní směry Tě zajímaly odjakživa, to o Tobě vím z našich povídání, ale zajímala by mě cesta, která Tě přivedla k Joalisu.

Máš pravdu, vždycky jsem k těm jiným, alternativním směrům tíhnul. Už dávno, ještě v době, když to moc „neřčelo“, jsem se zajímal o zdraví z širšího pohledu. Kupoval jsem si a studoval mnoho knih, zajímalo mě všechno. Začal jsem výživou, tu jsem pak i vystudoval, fascinovalo mě, jak všechno souvisí se vším.

Ale zpátky k Joalisu. Úplně poprvé jsem se s metodou setkal před více než dvaceti lety, kdy jsem vůbec nevěděl, že nějaký Joalis existuje... Vezl jsem tehdy, na doporučení, za Pavlem Jakešem do Prštic svého nemocného tátu. To, že jde o Joalis, jsem zjistil až za dlouho, z kartičky, kam se píše příští návštěva.

Podruhé jsem se s Joalisem setkal před sedmi lety, také vlastně „náhodou“, když jsem hledal všechny možné informace o borelióze a narazil jsem na přednášku, kterou pořádalo Body Centrum. Přednáška Mařenky Vilánkové (toho času v pozeňnaném stavu) byla velmi poutavá, nesmírně logická a připravila mi celou řadu „aha“ momentů. No a na podzim už jsem seděl „v lavici“ a Pavel Jakeš mě školil.

No tak to jsi to vzal docela hopem. Fakt, že budeš chtít být poradcem, jsi také věděl takhle rychle nebo jsi k tomu musel nějak dozrát?

Narodil jsem se ve znamení Panny, ostatně jako velká část firmy, a tam je ta touha pomáhat poměrně velká, to mi jistě můžeš jako Panna potvrdit. Ještě během kurzů jsem si navíc ty nově nabyté znalosti z informační medicíny „šrouboval“ na klasickou medicínu, kterou mě učili na škole – tedy na vědomos-

ti z fyziologie, biochemie a anatomie, a vycházelo mi to. Vlastně dodnes pracuji tak, že ty dva směry propojuji, vyhovuje mi to. Joalis je moje hlavní základna, ale mám i další pomocné směry, po kterých v případech potřeby sáhnu. Na klientech vidím, že to skvěle funguje. Ale jak říkám, informační medicína je moje hlavní základna. Taky se pořád vzdě-

de úplně spokojený a naplněný život, cítění se vytrácí.

Tohle cítění je v dnešní době i trochu náročné, ne? Tedy aspoň já to tak vnímám...

Máš pravdu. Jak teď učím, cítím tak obrovskou nesvobodu, tak neskutečnou cenzuru,

Na jaře jsem byl na první přednášce Mařenky Vilánkové a na podzim jsem už seděl na kurzech Z1 a věděl, že chci Joalis dělat.

lávám, absolvoval jsem nejrůznější kurzy, denně si něco studuju a čtu. Joalis mě nadchnul tím, že funguje. Celé mi to dává smysl, tak jsem u něj zůstal. Vlastně hned od začátku jsem věděl, že to chci dělat, cítil jsem, že je to dobré, a tak to dělám. Taky hodně dám na intuici. To cítění a intuici si člověk musí hýčkat, aby je neztratil. Jakmile člověk neve-

že je mi z toho zle. Ono to tu bylo asi už dávno, ale teď je to nějak více vidět... To ostatně říkal už Leonardo da Vinci, že jsou lidé, kteří vidí, lidé, kteří vidí, když jim to ukážeš, a pak lidé, kteří nikdy nebudou vidět... Dvacet let trvá „vydebilnění“ společnosti, a to se teď děje, toho jsme svědky a dělá se to záměrně... To jsou promakané postupy... Vidím, jak teď

*INTJ (*Introversion, Intuition, Thinking, Judgment*) je jeden z šestnácti osobnostních typů podle MBTI. Architekti, kteří jsou jedním z nejvzácnějších a strategicky nejschopnějších osobnostních typů, jsou na vrcholu osamoceni a umí to opravdu dobře, architekti tvoří pouhých dvě procenta populace. Zejména vzácné jsou ženy s tímto osobnostním typem, které tvoří jen 0,8 % populace – je pro ně často náročné najít podobně smýšlející jedince, kteří jsou schopni držet krok s jejich neúnavným intelektuálním a šachistickým manévrováním. Lidé s osobnostním typem Architekta jsou nápadití, ale přitom rozhodní, ctízádnostiví, ale uzavření, úžasné zvidaví, ale neplytvají svou energií.

učím, co všechno se žáci zbytečně memorují, učí se nazpaměť kraviny, a pak jim unikají podstatné věci.

Musím se přiznat, že i přesto, že jsem optimistka, mám nyní někdy trochu pocit, že převládají lidé, kteří nevidí a nechtějí...

To je tou výchovou, otravou mozku, prostě jedno s druhým. Jedná se vlastně o takové trochu přenesené Paretovo pravidlo.* To tehdy tuším dělala NASA výzkum a zjistili, že 80 % dětí po základní škole v Americe si není

mnou chtějí i na výlet, učím je funkční věci z mé praxe, sem tam vytáhneme TRX systémy a ptají se mě i na své problémy, svěřují se, prostě je to fajn.

S tou svobodou to funguje, to máš jako když udělali v Austrálii neomezenou rychlost. Lidé taky nejezdili tři sta kilometrů v hodině a nevzrostla nehodovost. Mají volnost, lidé jsou na silnicích spokojeni a je klid...

Jak se Ti dnešní děti jeví? Jsi takhle zcela uvnitř, tak to můžeš posoudit na celkem slušném vzorku několika tříd...

Jak teď i učím, vidím, že dnešní děcka mají velké problémy psychického rázu.

schopno udělat na nic vlastní názor, prostě jenom přijímají. Cca 17 % je schopných si správně vybrat, když jim dáš několik možností. A jenom tři procenta dětí jsou schopná utvořit si vlastní názor. Tohle je tedy studie z USA, ale obávám se, že to platí už i u nás... A pozor, 97 % dětí je schopných tvořit si před nástupem na základní školu vlastní názory... Jako kdyby bylo cílem vyrobít jednotlivá osamělá stvoření, která se nemají čeho chytit. Takový promyšlený psychosociální projekt, mluvil o něm vlastně už Jurij Bezmenov – Umění subverze, na to Ti doporučuji se podívat, já to viděl asi před patnácti lety. Vše je čím dál více poplatné společnosti.

Děkuju za tip, na to se ráda podívám. Ale teď zpátky k Tobě. Víš, že nyní působíš jako učitel tělesné výchovy na základní škole. K tomu ses dostal jak?

Já už dříve vedl klub bojových sportů, takže jsem tak trochu učil už předtím. Tam mi rukama prošlo nějakých 500–600 lidí. A vlastně i když dělám fyzioterapie, tak by se dalo říct, že učím. Teď učím tři dny v týdnu v klasickém školském systému, a musím říct, že je to velmi zajímavá zkušenost. Mám aprobaci na učitelství, tak když mě oslovila kamarádka, jestli nevím o někom, kdo by chtěl učit na částečný úvazek, tak jsem si řekl, proč to nezkusit. Myslím, že děcka mě mají ráda. Učím druhý stupeň na základce a jemně jim poodhaluji svůj pohled na svět. Dávám jim hodně svobody, ale zároveň vědí, že není radno si se mnou úplně zahrávat. Zkrátka mají do určité míry volnost, a najednou funguje i morálka, navíc jsem je naučil zdravě cvičit. Děti se

Dnešní děcka mají zejména velké problémy psychického rázu. To mě velmi překvapilo. Hraje v tom roli mnoho aspektů, otrava mobily, tím toxickým obsahem, který si hustí do hlavy, sladké nápoje, nevhodné jídlo, ale také výchova, očkování, jedno s druhým. Ale zase na druhou stranu ty dnešní děti cítí, když se s nimi bavíš a ukážeš jim nový obzor, oni poznají, že je něco špatně. Proto v nich vlastně vidím naději a za více ztracenou považují generaci lidí, kterým je dnes 25–30 let, ne dnešní čtrnáctileté děti.

Potěšilo mě, když mi tihle pubertáci říkali, jak mě mají rádi, že jsem správný a spravedlivý a ctím pravdu. Je vidět, že je těší má pozornost, to, že mě opravdu zajímají a nejsem tam jen proto, abych si „odklepal“ své hodiny. Mohou být autentičtí, mohou se mnou být sami sebou.

Překvapilo mě, že velká spousta holek má dneska okousané nehty. Nepamatuji si, že by se tohle někdy dělo. Je to problém autoagrese a úzkosti, problém dřeva a vody. Také jsou děti takové méně odolné, změkčile, křehčí, bojí se o sebe, když třeba chytají míč, přijde mi, že nějak méně vydrží. Setkal jsem se (naštěstí jen ve vyprávění) i s frakturami po chytnutí volejbalového míče, frakturami z přeskakování kozy, kluk se trochu bouchne a hned kňourá, atd. Z toho jsem byl překvapený, to jsem neznal...

Přeskočme ke Tvému vzdělání, už v tom mám trochu hokej. Co jsi tedy vlastně vystudoval?

Začal jsem Střední knihovnickou školu, protože mě bavila literatura, knihy a také na této střední škole nebyla matematika... Pak jsem začal studovat brněnskou Masarykovu univerzitu – Fakultu sportovních studií, obor Regenerace a výživa ve sportu. Tam nás učila i řada lékařů, to bylo fajn, ale bylo to jen bakalářské studium. No a já si říkal, že si teda magistra dodělám jinde. Kamarádka zrovna stu-

* Paretovo pravidlo nebo též pravidlo 80/20 bylo formulováno na základě pozorování italského ekonomy Vilfreda Pareta. Podle Pareta pramení 80 % důsledků z 20 % příčin. Například 80 % zisku pochází jen z 20 % produktů.

Antonín Kunický

Narodil se 27. 8. 1976 v Hustopečích u Brna, žije s partnerkou v Brně, vychovávají spolu skoro pětiletého syna.

Antonín vystudoval brněnskou Masarykovu univerzitu – Fakultu sportovních studií, obor Regenerace a výživa ve sportu. Pak pokračoval Fakultou tělesné výchovy a športu v Bratislavě – obor Šport a zdravie a učitelství tělesné výchovy pro druhý stupeň a střední školy, kde získal nejvyšší trenérskou magisterskou licenci A.

dovala na FTVŠ v Bratislavě, kde otvírali obor Šport a zdravie, tak jsem to zkusil. Bratislava je z Brna 105 kilometrů, tak to šlo, po dálnici jsem byl za hodinku ve škole. Pak jsem zjistil, že v Bratislavě je ještě doplňující pedagogické studium, čtyřsemestrální, tak jsem si přibral ještě tento obor, a pak jsem v jeden rok dělal dvoje státnice... No a díky tomu mám učitelství tělesné a sportovní výchovy pro druhý stupeň a střední školy. Mám celou tu aprobaci, nejvyšší magisterskou licenci A. Vlastně se mi to všechno hodí k informační medicíně. Dohromady se to s Joalisem propojuje v jeden takový fajn celek. Funkční anatomie se mi hodí v poradně Joalis, stejně jako fyzioterapie nebo výživové poradenství.

To je hezký, jak se Ti to spojilo. Vše se Ti to složilo jak puzzle...

No takhle to mám dost často, že se mi věci skládají v zajímavý celek tak nějak samy. Třeba mi občas tyhle „náhody“ přivedou nového klienta. To se takhle jeden můj žák bouchnul do ruky, oteklo mu to a přišel za mnou s asistentkou do kabinetu. Prohlédl jsem mu to a řekl, že to na zlomeninu nevypadá, že to asi bude jen naražené, že jsem fyzioterapeut a myslím si, že bych to poznal. Paní asistentka se vyjevila a vyhrkla na mě: „Cože, vy jste fyzioterapeut? Tak proč mě bolí rameno?“ Kouknul jsem na ni a řekl – problém není rameno, problém jsou ledviny. „Jak to víte? Beru už mnoho let na ledviny skoro nepřetržitě antibiotika!“. No a takhle se mi v poradně objevují klienti. Přišla a samozřejmě – nezdravé vztahy, ledviny, pocity nedocenění, taková ta ledvinová klasika... Ji jsem vlastně asi ani nemusel měřit...

Mám jednu otázku možná trochu mimo, ale všimla jsem si, že někteří lidé spínají na tvé nošení kšiltovky. Je to prostě Tvá image, nebo k tomu máš nějaké důvody? Mně osobně jsou tyhle věci na-prosto jedno, ale vnímám to jako bod, který může vyvolávat otazníky.

To je kombinace několika věcí dohromady. Někdy ve třinácti jsem si v období puberty vyholil vlasy a doma mě čekal výprask a po-

vinná kšiltovka... Pak jsem trochu později dostal od souseda pravou americkou kšiltovku a samozřejmě jsem si připadal neskutečně in! No, a tak se to nějak stalo mou součástí, a hlavně se mi to už několikrát vyplatilo. Například když jsme rekonstruovali barák, dělal jsem hodně prací sám a když mi spadl trám na hlavu, jak jsem byl za kšiltovku rád... Postupně se zkrátka stala mou nedílnou součástí. Vlasy si střihám na krátko dál a kšiltovka je takový můj ochránce. No a samozřejmě to má i druhou stránku; ačkoliv jsem byl vychováván poměrně přísně a rigidně (maminka je učitelka v mateřské škole), tak i přesto mě bavilo provokovat. Dělal jsem věci trochu na just... Vadí vám kšiltovka? Prima, tak to ji budu nosit neustále. Jsem zkrátka rád, když mě lidé berou takového, jaký jsem.

Ano, tomu rozumím, já Tě vnímám jako zajímavý a inspirativní celek, upřímně mě nikdy ani nenapadlo se nad Tvou kšiltovkou nějak pozastavovat...

No jo, jenže to jsi Ty! Ale ono to funguje – ostatně kšiltovku mi toleroval pedagogický sbor už na vysoké škole. Zjistili, že nejsem žádný blbec a ničím neškodím, tak mě prostě nechali být. Nosil jsem ji suverénně, a když vyzaruješ, že je to součástí Tvé osobnosti, lidé si toho nevnímají. Někdy se ještě najde někdo, koho to pohoršuje, ale většina to prostě vezme. I teď ve škole, kde učím, s tím měla jedna starší kolegyně problém, ve školním řádu prý stojí, že se nesmějí nosit čepice v budově školy. Zajímavé je, že mi to neřekla napřímo, ale „vzkázala“ přes dalšího kolegu. Nabídl jsem jí – rovněž přes kolegu – ať se u mě staví v kabinetu, že si o tom můžeme popovídat, na nástěnce visí, kdy mám volné hodiny a jsem k dispozici. Nikdy nepřišla, ale

nakonec mě všichni přijali i s kšiltovkou... asi bych si měl vzít **VelienDren®** a tuhle obsesi lehce potlačit.

Trochu mi to brnká na fakt, že dnes je pro většinu lidí důležitější forma než obsah...

Ano, to je přesně ono. Lidé jsou vizuálně učení přes reklamu a další vjemy, jak má „správný a slušný člověk“ vypadat, jak se má chovat, co má říkat... Je to taková plíživá unifikace společnosti a potlačení individualit a osobností. Také se mi to nelíbí.

Co Tě baví ve volném čase? Teda – moc ho asi nemáš, ale jestli máš nějaký relax, který je jenom Tvůj...

Jezdím na motorce, to je moje hobby. Jen tedy miluju rychlou jízdu, tak se musím trochu krotit... Taky moc rád relaxuji v přírodě – mám rád turistiku spojenou s krásnými výhledy. S radostí se totiž dívám na svět s nadhledem. To mě fascinuje.

No a pak samozřejmě četba, samovzdělávání, baví mě mnoho oborů, vymýšlím si vlastní terapeutické cviky, zajímám se o mnoho věd a témat.

Jsem hlavně nadšený, jak to všechno funguje dohromady s Joalisem. Bez kapek bych určitě měl svou věrnou klientelu, ale nemohl bych lidem pomáhat tak komplexně, jako je tomu nyní. Za to jsem informační medicíně nesmírně vděčný.

Tondo, moc Ti děkuji za příjemný rozhovor a přeji Ti, ať se Ti daří ve všech oborech, ve kterých působíš!

Linda Maletínská

